

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. София, 30.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН, в публично заседание на четиринадесети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Венелин Иванов

Членове: Даниела Врачева
Георги Ушев

при участието на секретаря ЕЛИ ИВ. ДИМАНДИЕВА
в присъствието на прокурора Ю. Л.

като разгледа докладваното от Даниела Врачева Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20221000600846 по описа за 2022 година

С присъда от 14.01.2022 г. по НОХД № 322/2021 г. Специализиран наказателен съд (закрит), е признал подсъдимия М. А. А., роден на ***** г. в гр. София, с двойно гражданство – българско и сирийско, неосъждан, неженен, със средно образование, ЕГН: ***** за НЕВИНОВЕН в това за времето от 28.08.2017 г. до 26.09.2019 г., като български гражданин, при условията на продължавано престъпление с пет деяния, които осъществяват поотделно един или различни състави на едно и също престъпление и са извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващите се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, да е излязъл през границите на страната - ГКПП Малко Търново, с цел да участва в престъпление по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК/ убийство/ и чл.128 НК/ тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия, с цел да създаде смут и страх в населението, като деянията да са извършени както следва:

1.1. На 28.08.2017 г. да е излязъл с автобус с рег. № ***** през границите на страната – ГКПП Малко Търново с цел да участва в престъпления по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК /убийство/ и чл.128 НК /тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия.

1.2. На 02.06.2018 г. да е излязъл с автобус с рег. № ***** през границите на страната – ГКПП Малко Търново с цел да участва в

престъпления по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК /убийство/ и чл.128 НК /тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия.

1.3. На 26.05.2019 г. да е излязъл с автобус рег. № ***** през границите на страната – ГКПП Малко Търново с цел да участва в престъпления по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК /убийство/ и чл.128 НК /тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия.

1.4. На 22.06.2019 г. да е излязъл с автобус с рег. № ***** през границите на страната – ГКПП Малко Търново с цел да участва в престъпления по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК /убийство/ и чл.128 НК /тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия.

1.5. На 26.09.2019 г. да е излязъл с автобус с рег. № ***** през границите на страната – ГКПП Малко Търново с цел да участва в престъпления по чл. 108а, ал. 1 НК, а именно по чл.115 НК /убийство/ и чл.128 НК /тежка телесна повреда/, против чужда държава – Сирия, поради което и на основание чл. 304 от НПК го ОПРАВДАВА изцяло по първоначално повдигнатото му обвинение по чл. 108а ал. 6 вр. ал. 1 вр. чл. 26 ал.1 от НК.

На основание чл. 190, ал. 1 от НПК е постановено направените съдебни разноси да останат за сметка на държавата.

Срещу присъдата на СНС е депозиран протест от Специализирана прокуратура/закрита/. Прави се искане за отмяна на присъдата на СНС (закрит), постановена по НОХД № 322/2021г. като неправилна и незаконосъобразна и вместо нея да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият М. А. А. да бъде признат за виновен в осъществяване на престъпление по чл. 108а, ал. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. В протеста се навеждат доводи за обоснованост на фактическата обстановка, изложена в обвинителния акт, от събраните и проверени в хода на съдебната фаза доказателства. Направен е подробен доказателствен анализ на гласните и писмените доказателства. Прокурорът в протеста си се позовава на Определение № 126/29.06.2021 г. по ВНЧД № 263/2021 г., според което Съветът на ЕС регулярно приема регламенти за специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образования в изпълнение на Регламент /ЕО/ № 2580/2001 г., забраняващ предоставяне в тяхна полза на средства или други финансови активи или икономически източници или финансови услуги, като определянето на такива мерки не е обвързано единствено от списъците-приложения към Регламента, а от действията на самите лица или организации. Допълва, че наказателна отговорност по чл. 108а, ал. 6 от НК се носи от всеки български гражданин, който излезе през границата на страната с цел да участва в престъпление по чл. 108, ал. 1-4 от НК, вкл. и против друга държава.

След изготвяне на мотивите към първоинстанционната присъда е депозирано и допълнение към въззивния протест. В него се изразява недоволство с изразеното становище на СНС, че по делото не са събрани достатъчно доказателства, които да обосноват съставомерност на деянието по чл. 108а, ал. 6 от НК, за което Специализираната прокуратура е повдигнала

обвинение на М. А. А. с обвинителен акт. На първо място, СП посочва, че събраните по делото гласни и писмени доказателства, в т.ч. и заключенията по назначените експертизи, подкрепят изложената теза, че А. е извършил деянието, за което му е повдигнато обвинение и в достатъчна степен обосновават обективните и субективните признаци на състава на престъплението. Прокурорът се съгласява, че действително е налице противоречие между показанията на свидетелите, но твърди, че то се дължи на близките им отношения с подсъдимия и вероятно изградената му защитна теза и тази на защитника му. Прокуратурата приема, че в показанията на по-голямата част от свидетелите, разпитани във фазата на ДП, се съдържат конкретни факти и обстоятелства относно извършеното инкриминирано деяние.

В допълнението се изразява несъгласие и с направения от СНС/закрит/ извод относно приобщения снимков материал, на който е видно, че подсъдимият е облечен с военна униформа и/или е с оръжие в компанията на други лица – мъже, облечени във военна униформа. Според прокурора е несъстоятелно и несериозно да се приеме становището на съда, че статичния характер на снимковия материал, разколебава изводът за принадлежност на заснетите към момента на изготвяне на материала лица към военизирани структури по съображения, че обективно констатираната неподвижност на обектите не свидетелства за реално участие на лицата в качеството им на военослужещи.

На следващо място, прави се възражение и относно констатациите на съда за липса на доказателства за преминаването на подсъдимия от Турция в Сирия. Прокурорът приема, че прилагането на доказателства за това, че подсъдимият не е преминал границата между Турция и Сирия или на доказателства за нарушение на военна зона при преминаването му от едната в другата държава, също не би категорично обосновоало извод, че не е преминавал съответната граница. Допълва, че не без значение са и показанията на А. А. Д. – баща на подсъдимия, който според доказателствената съвкупност е съпричастен към радикалната ислямска дейност в пограничния район между Турция и Сирия, има лидерски позиции и отговаря за сигурността на района около гр. Ал Рай и ГКПП, сформиран на турско-сирийската граница, поради което е могло възможно безпроблемното и безотчетното преминаване на подсъдимия от Турция в Сирия.

На последно място, прокуратурата не се съгласява с изразеното становище от първоинстанционния съд, относно участието на подсъдимия в терористични и други престъпни дейности, поради което е и бил оправдан. В допълнение към подробното изброяване на доказателствения материал, сочещ съпричастността на подсъдимия към извършеното престъпление, прокурорът посочва, че за съставомерността на престъплението по чл. 108а, ал. 6 от НК не е необходимо да са извършени конкретни терористични дейности, а само да е напуснал Република България с цел да участва в такива престъпления по чл. 115 и чл. 128 от НК. За наличието на субективната цел у подсъдимия се прави изводи въз основа на външното ѝ проявление в доказателствата по делото.

Отново се прави предложение първоинстанционната присъда да бъде

отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият М. А. А. да бъде признат за виновен в извършването на престъпление по чл. 108а, ал. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

В протеста не се правят искания за събиране на нови доказателства.

В законоустановения срок не са постъпили жалби и възражения срещу депозирания протест от СП.

В съдебно заседание представителя на АП-София пледира за незаконосъобразност, необоснованост и неправилност на постановената присъда от СНС (закрит), с която е признат за невиновен подсъдимия М. А. в извършването на престъпление по чл. 108а, ал. 6 от НК. Същият намира, че приетите от първоинстанционния съд фактически положения не съответстват на събрания доказателствен материал, както и че са налице пороци при доказателствения анализ, изразящи се в игнориране и омаловажаване на доказателства, установяващи съставомерната цел. Прокурорът предлага на въззивната инстанция собствен прочит на събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, чийто анализ сочи на съставомерност на вмененото престъпление на подсъдимия. Моли първоинстанционната присъда да бъде отменена и да бъде постановена нова, с която подсъдимият М. А. да бъде признат за виновен и му бъде определено наказание около средния размер.

Защитникът на подсъдимия А. – адв. Н. моли да бъде потвърдена присъдата на СНС (закрит), като изложените доводи са във връзка с несъставомерност на деянието, за което е повдигнато обвинение по чл. 108а, ал. 6 от НК на подсъдимия, за изолираност на показанията на свидетеля А. и свидетел с идентификационен № 531, както и за наличието на изключително добри характеристични данни за подсъдимия. Приема, че не е налице съставомерната цел на инкриминираното деяние, тъй като организацията, за която се твърди, че подсъдимият членува, не е в списъка на организациите, обявени за терористични от Съвета на Европа и ООН, както и споделя становището на СНС (закрит), че снимането с камуфлажно облекло и оръжие, за което няма информация дали същото е годно за употреба, не може с категоричност да обоснове извод за участие в бойни действия.

В личната си защита подсъдимият поддържа заявеното от неговия защитник. Допълва, че наистина е посещавал Република Турция, но е ходил с приятели и че това не означава, че е терорист. За баща си заявява, че се занимава с търговия и работи на митницата на границата на Турция.

В последната си дума подсъдимият моли да бъде потвърдена оправдателната присъда на първоинстанционния съд.

Настоящият въззивен състав, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните и след като извърши цялостна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл.314 от НПК, намира за установено следното:

В хода на въззивното съдебно производство съдът не е счел, че е налице необходимост от приобщаването на нови доказателствени материали, установяващи различни фактически обстоятелства, поради което и въззивния

съд не намира и основания да преразглежда и да внася корекции в правилно изяснената от първостепенния съд фактология на деянията.

За да постанови присъдата си, първата инстанция е провела прецизно съдебно следствие, в хода на което е изяснила всички правно значими обстоятелства, свързани с механизма на извършване на деянията, времето и мястото на извършването им, действията на подсъдимия. По предвидения в НПК ред са били събрани множество гласни и писмени доказателства и доказателствени средства: показанията на разпитаните по делото свидетели, заключенията на три съдебно-технически експертизи, заключението на съдебната лицево-идентификационна експертиза, писмените доказателства, приобщени по надлежния ред, които са били обсъдени внимателно и задълбочено.

Въз основа на доказателствените материали, събрани и проверени в хода на първоинстанционното съдебно следствие, и след цялостния им анализ решаващият състав на въззивния съд намира и възприема за безспорно установена следната, относима към предмета на делото, фактическа обстановка:

Подсъдимият М. А. А. е роден на *****г. в гр. София, с двойно гражданство – българско и сирийско, неосъждан, неженен, със средно образование, ЕГН: *****.

Бащата на подсъдимия М. А. – А. А. Д. е със сирийско гражданство, а майка му – свидетелката А. А. Д., е с българско. Семейството живеело в гр. София, където развивали малък семеен бизнес. През 2006 г. подсъдимият заедно с родителите си заминал за Сирия, където семейството отворили своя фабрика за производство на обувки и ресторант, в който се организирали сватби, като през това време подсъдимият посещавал училище.

Със започването на войната в Сирия семейството се наложило да преустановяват работа по своя бизнес. Бащата на М. А. започнал работа на турско-сирийската граница като граничар, а подсъдимият с майка му – свидетелката А. А. Д. търсили начини за напускане на сирийската държава. През 2014 г. двамата пътували до България, като отседнали при лелята на подсъдимия А. – свидетелката В. А. в гр. Бургас, като след това се връщали отново в Сирия. През 2015 г. военната обстановка в Сирия се усложнила, границите били затворени, поради което свидетелката А. А. Д. потърсила съдействието на българското консулство в гр. Анкара, Република Турция, за да може заедно със сина си – подсъдимия М. А., да напускане страната и да се придвижи до Република България. След като неполучили потърсеното съдействие, А. А. Д. и М. Албдулкадер преминали незаконно турско-сирийската граница и се придвижили посока Република България. В България пристигнали през 2015 г., като окончателно се установили в гр. Бургас в жилище, собственост на лелята на подсъдимия – свидетелката В. П. А., находящо се на адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. *.

Тъй като подсъдимият М. А. А. по това време бил ученик, същият се записал за продължаване на образованието си в спортното училище в гр. Бургас, като завършил учебното заведение през 2019 г. със специалност

„помощник-треньор“. По време на обучението си същият тренирал и в местния спортен клуб по класическа борба, като спечелил доста призови места.

Докато подсъдимият посещавал спортното училище и спортния клуб в гр. Бургас, същият създал множество приятелства и познанства, като част от тези контакти са със свидетелите М. Д., М. И., Д. В., Д. И., В. Ц., С. К., С. К., И. Г., И. З., В. Г., К. Т., В. Д., М. М., В. К., Т. Ф.. Същите са поддържали приятелски отношения, когато са комуникирали, не е била проявявана агресия помежду им, споделяли общи интереси в областта на спорта, автомобили и момичета. Единствено през септември 2017 г. подсъдимият А. претърпял инцидент, като при нападение от страна на негов съученик му била счупена челюстта, при което се наложило настаняването му в болница и извършване на оперативни интервенции.

За времето, през което подсъдимият пребивавал на територията на Република България продължил да поддържа връзка с баща си и другите си роднини в Сирия. Затова често пътувал до Република Турция сам или заедно със своята майка. За периода 28.08.2017-26.09.2019 г. подсъдимият преминал българо-турската граница, както следва:

- На 28.08.2017 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 24.09.2017 г. На процесната дата подсъдимият пътувал сам с автобус марка „Неоплан“, с рег. № *****.
- На 24.02.2018г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 25.02.2018 г.
- На 02.06.2018 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 11.08.2018г. Подсъдимият пътувал сам с автобус марка „Мерседес“ с рег. № ** *****.
- На 17.11.2018 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 18.11.2018 г.
- На 19.01.2019 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 20.01.2019 г.
- На 03.05.2019 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 04.05.2019 г.
- На 26.05.2019 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 02.06.2019 г. През този период подсъдимият пътувал до Република Турция за отпразнуване на абитуриентския си бал в курорта Мармарис, като на екскурзията бил заедно със съучениците си – свидетелите В. Ц. и И. Г..
- На 22.06.2019 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, като се е завърнал през същия пункт на 17.08.2019 г. При напускането на страна подсъдимият е пътувал заедно с майка си – свидетелката А. А. Д., леля си – свидетелката В. А. и вуйчо си – свидетеля А. Н. А..

На 26.09.2019 г. е напуснал Република България през ГКПП Малко Търново, с цел да продължи обучението си в Република Турция, като се записал на курсове по турски език и такива по компютърна грамотност. По време на престоя си подсъдимият А. заедно със своята майка живеели в гр. Газиантеп.

В края на 2019 г. в ДАНС постъпила оперативна информация, че българският гражданин М. А. за периода 28.08.2017 г. – 26.09.2019 г. излизал през границата на страната през ГКПП Малко Търново с цел да участва в престъпления по чл. 108а, ал. 1 от НК, а именно такива по чл. 115 от НК и чл. 128 от НК, и с цел да създаде смут и страх сред населението на територията на Сирия. С оглед постъпилите данни е изпратено съобщение до Специализираната прокуратура, като на 07.02.2020 г. с постановление на наблюдаващия прокурор е образувано досъдебното производство.

В хода на провежданите процесуално-следствени действия от страна на разследващите органи, включително и чрез прилагане на СРС, същите достигнали до извода, че подсъдимият М. А. А. има съпричастност към извършеното престъпление. Поради тази причина на 01.07.2020 г. било извършено процесуално- следствено действие претърсване и изземване в жилището, в което пребивавал подсъдимия А., находящо се на адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. * и което е собственост на свидетелката В. А.. На процесуално - следствените действия в апартамента присъствали в качеството си на поемни лица свидетелите Д. П. и Н. П.. Като веществени доказателства са иззети преносим компютър марка DELL, сер. № DR4HB2J (обозначен като обект 1); мобилен апарат марка „САМСУНГ“, модел SM-J500H с IMEI:352700076368074/01 и IMEI2:353680090766835 със СИМ карта „Теленор“ № ***** на името на А. Н., мобилен телефон марка „Алкател“, модел 5058L с IMEI1:353680090766827 и IMEI2: 353680090766835 със СИМ карта „Виваком“ с № 0876469788 на името на А. А. (обозначени като обект 2); мобилен телефон „Microsoft“, модел Lumia 650, с IMEI355126074317292 със СИМ карта на „Теленор“, мобилен телефон марка „САМСУНГ“, модел SM-N910H, черен на цвят, с IMEI355051063229128, без СИМ карта; мобилен телефон марка „САМСУНГ“, модел SM-G950FD, черен на цвят, със счупен екран, с IMEI:359023083633616; мобилен телефон марка „САМСУНГ“, модел „Galaxy J4+“, розов на цвят, поставен в черен калъф, с IMEI1:352816108707277/01 и IMEI2:352817108707275/01, с поставена СИМ карта на „Теленор“; мобилен телефон марка „САМСУНГ“, модел S7Edge с IMEI: 351552091012125 и IMEI2: 351553091012123, без СИМ карта (всички 5 бр. мобилни апарати са обозначени като обект 3); преносим компютър марка „HP“, модел 15-DB000INT, сребрист на цвят и сер. № CND83287YW (обозначен като обект ВД 4); компютър в черна кутия със сребрист панел и с надпис на предния капак JON-It 07-05736 (обозначен като обект ВД 5). Към протокола за претърсване и изземване е изготвен и приложен фотоалбум.

На същата дата са проведени и процесуално-следствени действия по претърсване в лек автомобил марка „Мерседес“, модел 190Е, цвят сив металик, с рег. № *****, собственост на свидетеля А. А., както и обиск на подсъдимия М. А., свидетеля А. А., свидетелката В. А. и свидетелката А. А.

Д., като не са открити вещи, които да са от значение за наказателното производство.

В хода на воденото наказателно производство са назначени и изготвени заключенията на три съдебно-компютърни експертизи на иззетите като веществени доказателства мобилни устройства и компютърни системи от адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. * – жилището, обитавано от подсъдимия М. А., както и лицево-идентификационна експертиза на лица, чиито снимки се съдържат в материалите към делото, съдържащи класифицирана информация.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза от 06.07.2020 г. (т. 5, л. 6-31 от ДП) вещото лице подробно е онагледило съдържанието на иззетите преносим компютър „DELL“, сер. № DR4HB2J и на преносим компютър „HP“, модел „15-DB000INT“, като отразило съхранената интернет активност на потребителите и текстовите търсения в използвани интернет търсачки в тях. Видно е, че отразените търсения и на двете устройства са във връзка с автомобили, части за автомобили, филми онлайн и музика.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза от 05.07.2020 г. (т. 5, л. 42-48 от ДП) вещото лице е установило запаметената хронология на интернет активността за периода 01.05.2020г. 19:11:02ч. – 30.06.2020 г. 23:25:30ч., текстовите търсения в интернет търсачки, осъществен и съхранен достъп до акаунт в социалната мрежа „Фейсбук“ с име Abdu Alhasso от иззетия при проведеното претърсване и изземване компютър в черна кутия, със сребрист преден панел с надпис „JON-It07-05736“, като в заключението са отразени интернет акаунти, достъпвани чрез изследвания обект, а именно такива, свързани с изтегляне на филми от интернет пространството, социални мрежи и образователни такива.

Съгласно заключението на съдебно-техническата експертиза от 05.07.2020 г. (т. 5, л. 49-136 от ДП) вещото лице е установило наличната протребителска информация на всяко едно от изследваните мобилни устройства, изразяваща се в запаметени телефонни номера, входящи и изходящи текстови съобщения, хронология на обажданията, хронология на обажданията чрез приложението „Вайбър“, хронология на обажданията чрез приложението „WhatsApp“, както и съдържащите се паметта им снимкови, видео и звукови файлове, геонавигация, потребителски данни от мобилни приложения. Към заключението на експертиза частично са разпечатани снимки, поместени в приложение № 1, а пълната им цялост са записани на оптичен носител (диск № 3 – т. 8, л. 3 от ДП). На кадрите се забелязват лица, като на част от тях е и подсъдимият, които са облечени във военно облекло и носят оръжие.

Съгласно заключението на лицето-идентификационната експертиза Протокол № 208/04.09.2020 г. (т. 6, л. 19-30 от ДП) вещото лице е направило обстойно изследване на предоставените му материали – снимкови кадри, съдържащи се в справки с рег. № RB202001-001-03-T-6-2479 – 5 листа, с рег. № RB2020001-001-03-T-6-1288 – 2 листа, с рег. № RB202001-001-03-T-6-2477

– 20 листа, с рег. № RB303142-001-16 – 4 листа; рег. № RB202001-001-03-Т-6-6431 – 10 листа, с рег. № RB202001-001-03-Т-6-1910 – 73 листа по описа на ДАНС. При изследването е установено, че предадените обекти са годни за изследване, поради което вещото лице подробно е описало фотографиите, на които се установява лицето М. А..

Горепосочената фактическа обстановка се установява от събраните по делото гласни доказателствени средства: дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля А. Д. А. (л. 36 и сл. от СП) и тези от досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК (т. 4, л. 3 и л. 105 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Майкъл Янчев Дойчев (л. 36 и сл. от СП), дадените в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 13 от ДП) и тези прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 8-9 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля М. К. И. (л. 36 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Д. Д. В. (л. 36 и сл. от СП), дадените в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК (т. 4, л. 33 от ДП) и тези прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК (т. 4, л. 26 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля О. Ш. Д. (л. 271 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Д. Д. И. (л. 271 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля В. Д. Ц. (л. 185 и сл. от СП), както и дадените в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК (т. 4, л. 61 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля С. Г. К. (л. 94 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 63-64 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля С. М. К. (л. 94 и сл. от СП), както и тези, дадени на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 8-70 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля В. П. А. (л. 94 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 80 от ДП) и тези прочетени и приобщени по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 77-78, л. 108-110 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля И. Д. Г. (л. 143 и сл. от СП), както и дадените в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 2 от НПК (т. 4, л. 90-91 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля А. П. А. Д. (л. 94 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 92 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля И. Г. З. (л. 94 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля А. А. (л. 94 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени

на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 96 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля В. Н. Г. (л. 143 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 97-98 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля К. Д. Т. (л. 323 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля В. С. Д. (л. 271 и сл. от СП), както и тези, дадени на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК (т. 4, л. 101 от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля М. Н. М. (л. 143 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля В. В. К. (л. 143 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Н. Г. П. (л. 143 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Д. Р. П. (л. 143 и сл. от СП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетел с идентификационен № 531 (л. 271 и сл. от СП), както и тези, дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК (т. 4, л. 1 и сл. от ДП); дадените в хода на съдебното следствие показания на свидетеля Т. Н. Ф. (л. 271 и сл. от СП); дадените в хода на досъдебното производство показания на свидетеля Ш. О. Д., прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК (т. 4, л. 41-42 от ДП); дадените в хода на досъдебното производство показания на свидетеля П. П. А., прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК (т. 4, л. 84 от ДП); прочетените и приобщените в хода на съдебното следствие заключения на съдебно-технически експертизи, изготвени от вещото лице Н. Х. (т. 5, л. 6-31 от ДП; т. 5, л. 42-48 от ДП; т. 5, л. 49-136 от ДП); прочетеното и прието в хода на съдебното следствие заключение на съдебна лицево-идентификационна експертиза, изготвена от вещото лице А. П. (т. 6, л. 19-30 от ДП); прочетените и приобщени в съдебното следствие на основание чл. 283 от НПК: протокол за претърсване и изземване в жилище, находящо се на адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. * – обитавано от подсъдимия А., ведно с приложен фотоалбум към него (т. 2, л. 5-7; т. 2, л. 9-14 от ДП); протокол за претърсване и изземване в лек автомобил марка „мерседес“, модел „190Е“ с рег. № *****, ведно с приложен към него фотоалбум (т. 2, л. 19-21, л. 23-25 от ДП); протокол за обиск и изземване на М. А. (т. 2, л. 32-33 от ДП); протокол за обиск и изземване на А. А. (т. 2, л. 39-40 от ДП); протокол за обиск и изземване на В. А. (т. 2, л. 46-47 от ДП); протокол за обиск и изземване на А. А. Д. (т. 2, л. 53-54 от ДП); приетите в съдебното следствие като писмени доказателствени средства: Регламент № 2020/19 на ЕС (л. 310-322); Писмо от ГДГП рег. № 328200-14929/06.08.2021 г. (л. 140-141); Писмо от ГДГП рег. № 3282200-16962/10.09.2021 г. (л. 180-181); Характеристика за Мехмед Ахмед А. от председателя на СК Бургас Николай Дачев (л. 304); Писмо от НСлС с рег. № 8290/29.07.2021 г., с което уведомяват съда, че възложената лицево-идентификационна експертиза не е от компетентността на служителите на длъжност „Експрет криминалист“ (л. 135); Писмо от НИК-МВР с рег. № 196000-1346/30.07.2021 г., с което уведомяват съда, че не е възможно изготвянето на заключение по така

формулираните въпроси на лицево-идентификационната експертиза (л. 136); Заповед № АС 114/29.06.2020 г. за командироване на с-я Ц. К. (л. 270); Писмо с изх. № 8787/03.06.2020 г. от „А1 България“ ЕАД (т. 1, л. 49 от ДП); Писмо с рег. № С9861/03.06.2020 г. от „БТК“ ЕАД – Дирекция „Сигурност“ (т. 1, л. 50 от ДП); Писмо с изх. № 5578/03.06.2020 г. от „Теленор България“ ЕАД (т. 1, л. 51 от ДП); справка за съдимост за лицето М. А. А. (т. т. 2, л. 26 от ДП).

Законосъобразен и обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че подсъдимият М. А. А. няма съпричастност при извършването на престъплението по чл. 108а, ал. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което му е повдигнато обвинение. Същият е направил подробен анализ на събрания по делото доказателствен материал, като е разгледал поотделно и в съпоставка всеки един източник.

Въззивната инстанция се солидаризира със становището на първоинстанционния съд, че следва да бъдат кредитирани като доказателства по делото приобщените по реда на чл. 283 от НПК протокол за претърсване и изземване в жилище, находящо се на адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. * с приложен фотоалбум към него и протокол за претърсване и изземване в лек автомобил Мерседес 190Е, рег. № ***** с приложен към него фотоалбум. Процесуалните действия са извършени в съответствие с процесуалния закон (чл. 161-163 от НПК), в присъствието на поемни лица, като веществените доказателства са иззети по надлежния ред. В подкрепа на тези констатации са и показанията на свидетелите Н. П. и Д. П. – поемни лица, участвали при извършването на действията по претърсване и изземване в посоченото жилище.

Правилно първоинстанционният съд се позовава и на протоколите за извършени действия по обиск и изземване по отношение на подсъдимия М. А. и на свидетелите А. А. Д., В. А. и А. А.. Същите са проведени съобразно изискванията на чл. 164 от НПК, в присъствието на поемни лица, като не са иззети вещи, които да са от значение за воденото наказателно производство.

Въззивната инстанция приема, че не съществува спор между страните относно кредитирането заключенията на изготвените по делото съдебно-технически експертизи, изготвени от вещото лице Н. Х. (т. 5, л. 5 и сл.; л. 38 и сл.; л. 49 и сл. от ДП). Изследвани са подробно предоставените веществени доказателства, като експертът е отговорил пълно, точно и ясно на всички поставени въпроси. Вещото лице Х. не е изслушан в съдебно заседание, но заключенията по изготвените експертизи са прочетени и приобщени в хода на съдебното следствие със съгласието на страните. С експертните заключения е онагледена цялата налична информация от иззетите като веществени доказателства мобилни и компютърни устройства при извършеното претърсване и изземване в жилището, обитавано от подсъдимия М. А., находящо се на адрес гр. ***, ж.к. ***, бл. ***, ап. * и собственост на свидетелката В. А.. При изследването (СТЕ – т. 5, л. 5 и сл. и СТЕ – т. 5, л. 38 и сл.) на двата преносими компютъра (марка „Дел“, сер. № DR4HB2J и марка

„НР“, модел „15-DB000INT“, сер. № CND83287YQ), както и на настолния компютър (в черна кутия със сребрист преден панел с надпис „JON-It07-05736“) не се открива информация, относима към предмета на делото.

От заключението на изготвената компютърна съдебно-техническа експертиза, нахождаща се в т. 5, л. 49 и сл. от ДП относима информация към предмета на делото се явява изследването на мобилен телефон „Самсунг“, модел S7 EDGE“ с IMEI:351552091012125 и IMEI2:351553091012123, от чието съдържание е свален снимков материал, на който са изобразени лица от мъжки пол във военна униформа, носещи различни видове оръжия и на военна техника. От изведените налични данни може да бъде направен извод, че посоченият мобилен апарат се ползва от подсъдимия А. с оглед посочената информация за потребителя на телефона – изписването на цялото име, електронна поща, както и от снимките на потребителя (т. 5, л. 100-101 от ДП, стр. 52-53 от заключението).

Въззивната инстанция приема, че не съществува спор и относно кредитирането заключението на изготвената и приета по делото съдебна лицево-идентификационна експертиза – Протокол № 208/04.09.2020г., изготвена от вещото лице А. П. (т. 6, л. 19-30 от ДП). Вещото лице подробно е изследвало предоставените му снимки, съдържащи се в справките в класифицираните материали по делото, като подробно е отговорило на всички поставени въпроси с постановлението за назначаване на експертизата. В съдебно заседание пред първоинстанционния съд вещото лице поддържа заключението и няма основания за изменения и допълнения. От значение за воденото наказателно производство са кадрите, за които вещото лице с категоричност е посочило, че е заснет подсъдимия М. А..

Както и правилно първоинстанционният съдебен състав е отбелязал в мотивите към постановената присъда, по делото са налични множество снимки на подсъдимия М. А., на които същият носи военно облекло, а на част от тях и огнестрелно оръжие. С оглед заключението на лицето-идентификационната експертиза, както и показанията на свидетелите А. А., Ш. Д., С. К., В. А., А. А. Д., К. Т., и П. А., безпротиворечиво настоящият въззивен състав приема, че на част от изследваните изображения е именно подсъдимия М. А.. Верен е обаче направения извод от първоинстанционния съд, че само въз основа на посочения снимков материал не може да се направи заключение относно твърденията на прокуратурата за осъществявана от подсъдимия противозаконна дейност (актове на насилие спрямо граждани) или постъпки, насочени към реализиране на съставомерната по чл. 108а, ал. 6 от НК цел. В кориците на делото, както е посочил и СНС /закрит/, няма информация за периода от време, когато са направени изображенията, възрастта на подсъдимия към момента на изготвянето им, поради което същите не могат с категоричност да бъдат обвързани с инкриминирания период, посочен в обвинителния акт, а именно – 28.08.2017 г. – 26.09.2019г. СНС /закрит/ е положил необходимите усилия за изясняване на тези факти по делото чрез допускането на нова лицево-идентификационна експертиза, която видно от получените писма с рег. № 8290/29.07.2021г. от НСлС (л. 135 от СП) и с рег. № 196000-1346/30.07.2021г. от НИК-МВР (л. 136 от СП) неизготвена

поради обективна невъзможност да се отговори на поставените от съда въпроси. В допълнение настоящата инстанция намира, че следва да отбележи, че от приложения снимков материал не може категорично да се направи и извод относно мястото, на което са направени отделните кадри, поради което единствено може да се изведе предположение, че са направени на територията на Сирия с оглед гражданството на бащата на подсъдимия А..

Не се споделя и възражението на обвинението в депозирания протест, че приобщените към делото снимки обосновават извършването на престъпление, тъй като същото се основава на предположение. Становището на първоинстанционният съд не се базира единствено на статичността на кадрите с подсъдимия и останалите неустановени по делото лица, за което бяха изложени съображения по-горе.

От приложените по делото справки от ГДГП (Писмо от ГДГП рег. № 328200-14929/06.08.2021 г. – л. 140-141; Писмо от ГДГП рег. № 3282200-16962/10.09.2021 г. – л. 180-181) е видно, че подсъдимият М. А. е напуснал територията на Република България в инкриминирания по делото период няколко пъти, като продължителността на пътуванията му е различна. Нито от посочените справки, нито от останалия доказателствен материал може да се направи категорично заключение относно придвижването на подсъдимия на територията на Турция, както и такива за евентуалното преминаване на турско-сирийската граница. По делото единствено, както е правилно е посочил първоинстанционният съд, е установено, че подсъдимият на 26.05.2019г. е напуснал територията на Република България в посока Република Турция с цел посещение на курорта Мармарис, където заедно със свидетелите И. Г. и В. Ц., отпразнувал завършването на средното си образование. Това обстоятелство се установява, както от посочените справки от ГДГП, така и от показанията на двамата свидетели и свидетелката А. А. Д.. Поради това и възражението, че пътуванията на подсъдимия А. посока Република Турция са били с цел последващо пътуване към Сирия с цел да участва във военни действия там, се явяват неоснователни. При провеждане на разследването няма данни българските разследващи органи да са работили съвместно с турските власти, за да може да бъде установено движението на подсъдимия на територията на Република Турция, както и не са изискани съответните справки от тях. Затова и настоящата инстанция не споделя становището на прокуратурата, че при всяко едно преминаване е участвал подсъдимия в бойни действия.

Настоящият съдебен състав се солидаризира с извода на СНС /закрит/, че гласните доказателствени средства се намират в противоречие помежду си, поради което не може по категоричен начин да се обоснове съпричастност на подсъдимия А. към инкриминираната престъпна дейност.

От събраните в съдебното следствие гласни доказателства единствено свидетелите А. Д. А. и свидетел с идентификационен № 531 дават категорични показания в насока наличие на авторство на деянието, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия М. А..

Свидетелят А. А., както заявява в началото на своя разпит, не познава

лично подсъдимия, а той в качеството си на служител на ДАНС в периода 2017-2019 г. е работил по постъпила информация, че български гражданин преминава границата на Република България с цел да участва в терористична дейност против друга държава, а именно Сирия. В хода на работата си свидетелят е установил, че съпричастен към тази дейност е подсъдимият М. А. А., който бил привлечен от баща си А. А. Д.. Информацията, която придобили относно бащата на подсъдимия била в насока, че същият членува в организацията „Джабхад ал Шамия“, като дейността му се изразявала в упражняването на контрол на турско-сирийската граница, патрулиране и разузнаване в полза на турските специални служби. При проучването на посочената организация, ДАНС установили, че тя е в тясна връзка с „Фикрат ал Султан Мурад“, която е използвана от турските въоръжени сили за провеждането на операции на територията на Сирия, като тези действия, са били насочени срещу кюрдското население в областите Халеб и Идлиб. В хода на извършваната проверка установили маршрутът, през който преминавал подсъдимия, от Република България до турско-сирийската граница, превозните средства, с които пътувал, местата, където отсядал. Заявява, че е бил установен профил на подсъдимия в социалната мрежа „Фейсбук“, където същият публикувал снимки, от които е видно, че е облечен с военна униформа, носи оръжие, както и че се намира в компанията на други неустановени лица, които са облечени по същия начин. Свидателят твърди, че подсъдимият имал и друг профил в социалната мрежа, но същият не е установен, но от друга страна, заявява, че бил изписан на арабски език в превод „М. джихадиста“, в който също имало снимки на лицето, на които е със стрелково оръжие, екипировка, на бронирана техника и бронирани автомобили. След прочитане на показанията на свидетеля на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК същият е потвърдил верността на проведения му разпит в хода на досъдебното производство.

Настоящата въззивна инстанция приема за правилно становището на СНС /закрит/, че изнесената информация от свидетеля А. представлява оперативна такава, която не е проверена със средствата и способите на НПК. Свидателят не е посочил източниците на информация, от които тя е придобита, както и не е посочил конкретно проведени оперативни мероприятия за нейната проверка. Единствено информация за проведените действия от страна на ДАНС по настоящия казус се откриват в материалите, съдържащи класифицирана информация – приложените справки, по делото, но в тях също не е посочен начина на установяване на посочените факти. Отделно от това, показанията му във връзка с неустановения профил във „Фейсбук“ на подсъдимия А. са взаимноизключващи се, тъй като от една страна, се твърди за наличието на такъв профил, но от друга – същият е останал неизвестен за проверяващия орган, което поставя под съмнение достоверността на данните, които изнеса свидетелят А..

Изцяло в подкрепа на показанията на свидетеля А. са единствено показанията на свидетеля с идентификационен № 531. Този свидетел пред първоинстанционния съдебен състав е заявил отново, че не познава лично подсъдимия, но от друга страна, е запознат подробно за упражняваната от А.

и баща му дейност на територията на Сирия. Разказва за дейността на организацията, за конкретен случай, при който е било нападнато сирийско село, при което нападение са използвани самоделни взривни устройства от типа на „коктейл Молотов“, както и че е запознат с публикуваните от подсъдимия снимки в социалните мрежи, на които носи военно облекло и оръжие.

Показанията на този свидетел също не могат да бъдат възприети за изцяло достоверни от настоящия състав поради следните причини: съобразно разпоредбата на чл. 124 от НПК присъдата не може да почива само на показанията на свидетели, дадени по реда на чл. 141 (или на чл. 141а) от НПК, поради което дори и твърденията на свидетеля с идентификационен № 531 да са дадени добросъвестно, същите не могат да единствен източник и да бъдат ползвани по начин, за да бъде постановен и обоснован осъдителен съдебен акт. На следващо място, както бе посочено и при свидетеля А., свидетелят с идентификационен № 531 не посочва източниците на знанието си за съпричастност на подсъдимия към престъплението по чл. 108а, ал. 6 от НПК, поради което и СНС /закрит/ и въззивният състав не са имали възможността да проверят твърденията и на този свидетел. Отделно от това, показанията на свидетеля са изградени единствено на предположения, тъй като заявява, че предполага, че подсъдимият се е намирал на територията на Сирия. Категоричен е единствено, че на кадрите, които видял в социалната мрежа „Фейсбук“, подсъдимият е бил облечен с военни дрехи и е носил оръжие. След прочитането на показанията на свидетеля по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК като коментар отново прави предположение, че може би заявеното от него е вярно.

Поради тези съображения не може да бъде споделена обвинителната теза, че показанията на тези двама свидетели дават основание да се счита, че подсъдимият М. А. е съпричастен към извършването на престъпление по чл. 108а, ал. 6 от НК.

Правилно първоинстанционният съдебен състав е извел като отделна група свидетели тези, които единствено са виждали снимки на подсъдимия А., на които да носи военна униформа и оръжие, а именно С. К., О. Д., В. Г., К. Т., както и показанията на свидетелите Ш. Д. и П. А., дадени в хода на досъдебното производство, прочетени и приобщени към делото по реда на чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК.

Свидетелят С. К. в съдебно заседание е отговорил, че познава подсъдимия, тъй като учили в едно и също училище. Той споделя пред съдебния състав, че двамата споделяли един и същи интерес, а именно в областта на оръжията. Това е бил и поводът подсъдимият и свидетелят да обменят снимков материал на огнестрелни оръжия в социалните мрежи помежду си. Свидетелят знае, че подсъдимият е пътувал извън страната, но не знае точно къде, освен ако в даден момент не му е споделил. След прочитане на показанията му по реда на чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК в направения коментар заявява, че по-голямата част от прочетеното му, не отговаря на истината, като прави уточнение, че изпращаните снимки не знае от коя географска точка са му изпращани от подсъдимия А., както и че не е казвал,

че подсъдимият се е записал като доброволец в сирийската армия. Настоящият съдебен състав се доверява на дадените показания от свидетеля, дадени в хода на съдебното следствие като логични, достоверни и последователни, тъй като контактите на свидетеля К. и подсъдимия се изразявали единствено в споделяне на общи интереси. Свидетелят К. няма информация нито за семейството на подсъдимия, нито за реализираните пътувания от него за времето, през което е посещавал училище, като единствено му е направило впечатление, че отсъства често от тренировки, но въпреки това има своите постижения в спорта. Дадените показания от свидетеля в хода на досъдебното производство следва да бъдат кредитирани единствено относно обстоятелството, че е видял процесните кадри с подсъдимия А. като кореспондиращи със заключението на лицево-идентификационната експертиза и показанията на част от останалите свидетели.

В същият смисъл са и показанията на свидетеля В. Г., дадени пред състав на СНС /закрит/. Техните общи интереси били в областта на спорта, като не са разговаряли на други теми, като също имал впечатление, че в отделни периоди от време, които не е уточнил в съдебно заседание, подсъдимият А. е напускал страната, но не е имал информация за държавите, които е посещавал. Свидетелят Г. в показанията си уточнява, след частичното прочитане на тези, дадени в хода на ДП на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, че чрез други общи познати научил, че подсъдимият М. А. е заминал за Република Турция, като предполага, че е с цел обучение. По отношение на снимките, същият заявява, че е имал профил във „Фейсбук“, но никога не е не му е изпращал снимки на оръжия или такива, на които подсъдимият е с военно облекло и носещ оръжие. С инкриминираните снимки свидетелят се е запознал в полицията, когато е бил призован за разпит по случая. При отговор на въпрос на адв. Н. същият е споделил, че по негово мнение снимките са били стари. Във „Фейсбук“ профила на подсъдимия е виждал негови клипове и снимки на спортна тематика.

По отношение показанията на свидетеля О. Ш. Д., пред съдебния състав е изразил предположение за съпричастността на подсъдимия към инкриминираната дейност. От разказа на същия е видно, че е запознат с произхода на подсъдимия, както и че познава майка му – свидетелката А. А. Д.. Същият навежда твърдение, че от подсъдимия е разбрал за местоживеенето и дейността, която упражнява баща му. Заявява, че е запознат, че подсъдимият периодично е пътувал до Сирия, но не му е споделял нищо за престоя му там. Уточнява, че има профил в социалната мрежа „Фейсбук“, но там няма контакт с него, а по отношение на процесните снимки заявява, че ги е видял за първи път в полицията при провеждане на разпита му в хода на досъдебното производство. Настоящата инстанция не се доверява на показанията на този свидетел, въпреки че в известна степен изнесената информация е в подкрепа на заявеното от свидетеля А. и свидетелят с идентификационен № 531, поради вътрешната си противоречивост. От една страна, свидетелят е заявил, че информацията, която има е придобита при разговор с подсъдимия, но след това заявява, че не

поддържат контакти. От друга страна, придобитата информация е относно дейността на бащата на М. А. и по никакъв начин не се навеждат дори твърдения за противозаконна дейност от страна на подсъдимия, включително, като дори твърди, че нищо лошо не е видял от него.

Свидетелят К. Т. също заявява пред първоинстанционния съдебен състав, че е виждал снимки на подсъдимия в социалните мрежи, на които същият е бил облечен във военно облекло и носил оръжие – автомат „Калашников“, както и споделя, че знае, че подсъдимият е пътувал до Сирия. От възприетото от свидетеля обаче се установява, че на посочените снимки подсъдимият не стреля, т.е. не е имало кадър на упражнено насилие. Единствено уточнява, че е виждал клип на подсъдимия, който стреля по мишена – туби, но заобикалящата го среда е била като на стрелбище, а не на военно поле или терен. По думите на свидетеля Т. са били в приятелски отношения с подсъдимия, както и че заедно са тренирали борба в гр. Бургас. Разгледан разпита му в неговата цялост, се забелязва, че впечатленията, които свидетелят е придобил за подсъдимия и пътуванията му извън страната, са по-скоро посредствени, като се уповават единствено на евентуално дочути разговори между подсъдимия А. и треньора им по борба. Настоящата инстанция отчита и заявеното от свидетеля обстоятелство, че е преустановил посещенията си в спортната зала по борба в началото на инкриминирания период, а именно 2018 г., като е заявил, че през този период не е присъствал на разговори между тях. Противоречиви са показанията му относно и периодите, през които подсъдимият отсъствал от залата, като първоначално твърди за период от месец, а след това за по една-две седмици. С оглед на гореизложеното, показанията на този свидетел следва да бъдат кредитирани, доколкото той няма придобити впечатления подсъдимият да е участвал във военни операции на територията на чужда държава и да е упражнявал насилие срещу мирно население.

Въззивната инстанция споделя становището на първоинстанционния съд и относно показанията на свидетеля Ш. Д.. Видно от протоколите от съдебни заседания е, че същият не е открит за провеждането на разпит пред съдебния състав при условията на устност и непосредственост, но страните са дали съгласие неговите показания да бъдат прочетени на основание чл. 281, ал. 1, т. 4 от НПК, поради което и правилно СНС /закрит/ се ползва от тях при постановяването на крайния си акт. В показанията си свидетелят споделя, че се запознал с подсъдимия в склада на баща му – свидетеля О. Д., в гр. Бургас, който бил посещаван от сирийци. Единствената информация, с която разполагал за подсъдимия, била относно произхода на родителите му, както и че е започвал да учи впоследствие в спортното училище в гр. Бургас. Заявил е, че двамата не поддържали контакт след 2014-2015 г., но пък от друга страна, същите са имали такъв в социалната мрежа „Фейсбук“, от където свидетелят Ш. Д. се е запознал с публикуваните от подсъдимия А. процесни снимки. Свидетелят обаче е направил лично предположение, че подсъдимият участва във военни действия на територията на Сирия, както и че участието му в такива действия е в резултат на увличане „покрай баща си“, поради което и тези показания, както е посочил първоинстанционния съд, не могат да

се ползват с категоричност като подкрепящи показанията на свидетелите А. и свидетел с идентификационен № 531.

Свидетелят П. А. също не е открит от първоинстанционния съд, за да бъде разпитан в съдебно заседание, въпреки направените опити за това. Правилно СНС /закрит/ се е позовал на прочетените в съдебно заседание показания на този свидетел, тъй като същите са били приобщени към доказателствената съвкупност по съответния ред. Настоящата инстанция се съгласява със становището на първоинстанционния състав, че от показанията на този свидетел не може да се направи извод за осъществявана противозаконна дейност от страна на подсъдимия А., както и от страна на неговия зет – бащата на подсъдимия. Разказът на свидетеля се основава единствено на слухове, лични впечатления и заключения. Относно заявеното за снимката, на която се виждало как племенника му – подсъдимия А., държал автомат, свидетелят не посочва период и място, където същата е направена, както и кога свидетелят я е видял за първи път. От показанията на този свидетел, както е и посочено от контролираната инстанция, не може да бъде изведено дори твърдение за осъществявана противозаконна дейност от страна на подсъдимия А., а по отношение на направените предположения за дейността на неговия баща, същите са неотносими към предмета на настоящото производство.

Правилна е констатацията на първоинстанционния съд, че по-голямата част от разпитаните по делото свидетели са съученици и приятели на подсъдимия М. А.. При съвкупния им анализ, всеки един от тях поотделно твърди, че впечатлението му за подсъдимия е за много спокоен, подходящ с уважение към околните, не проявяващ агресия и избягващ конфликти човек, успешен в спорта. При част от свидетелите обаче СНС /закрит/ е констатирал противоречия с дадените в хода на съдебното следствие показания и тези, дадени на досъдебното производство, с които настоящата инстанция се съгласява поради следните съображения:

Свидетелят М. Д. се познавал с подсъдимия А. от спорта, а и са били в една обща компания в периода 2015-2016 г. Същият пред първоинстанционния съдебен състав е заявил знание относно задгранични пътувания на подсъдимия в посока Република Турция, но не е уточнил точен период време, когато са реализирани тези пътувания, нито за времето, през което е отсъствал от страната. Отбелязал е, че е виждал снимки на подсъдимия във „Фейсбук“, но няма спомен какви точно са били. Съдът е констатирал противоречия във връзка с това какви точно снимки е виждал на подсъдимия в социалните мрежи, а именно че е виждал такива, на които стреля с пистолет по мишена, както и такива, на които стреля със снайпер, поради което на основание чл. 281, ал. 1, вр. ал. 1, т. 1 от НПК съдът е прочел неговите показания. След прочитане на показанията, свидетелят е заявил липса на спомен, но настоящия съдебен състав, намира същите за достоверни и подкрепящи се от останалия доказателствен материал, въпреки че така описани посочените снимки, не навеждат на извод за извършвана противозаконна дейност от страна на подсъдимия. Също свидетелят е заявил, че вярно е записан разпита му, даден по реда на чл. 223 от НПК в хода на

досъдебното производство, в това число е и обстоятелството, че е виждал снимка на подсъдимия А. в социалната мрежа „Инстаграм“ с автомат, като не си спомня по какъв начин е бил облечен. Показанията на свидетеля, както дадените пред първоинстанционния съдебен състав, така и в хода на досъдебното производство, са еднопосочни относно дейността, която е упражнявал бащата на подсъдимия, така и за намеренията на подсъдимия, за които е споделил на свидетеля Дойчев.

Свидетелят Д. В. пред първоинстанционния съд споделя за познанство с подсъдимия от спортното училище в гр. Бургас. Същият е заявил, че не познава родителите на М. А., както и че не знае дали е пътувал извън страната. В тази връзка са констатирани противоречия, както с прочетения на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК разпит на свидетеля, даден пред разследващ орган, така и с прочетения на основание чл. 281, ал. 1, т. 2 от НПК разпит на свидетеля пред съдия, в които е заявил знание, че бащата на подсъдимия е военен в Сирия, където го е посещавал 2-3 пъти в годината. Също така споделя, че е и виждал снимки на М. А., на които е носил автомат „Калашников“. Показанията, дадени от този свидетел в хода на досъдебното производство следва да бъдат кредитирани доколкото подсъдимият е пътувал извън пределите на България с цел да се срещне с баща си, като не се установява реализирана престъпна дейност от негова страна, изразяващи се в участие в бойни действия на територията на Сирия. Въпреки че свидетелят е посочил, че подсъдимият А. е ходил при бащата си, където е работил, от нито едно доказателство по делото не се установява в какво се изразява тази дейност на подсъдимия по време на престоя при баща му. По отношение на заявеното от свидетеля във връзка с прочетените му разпити в хода на съдебното следствие, че е виждал снимки на подсъдимия, на които държи оръжие, същите кореспондират със събрания по делото снимков материал, въпреки че свидетелят В. при коментар пред първоинстанционния съдебен състав е заявил липса на спомен.

Свидетелят В. Д. е споделил, че познава подсъдимия, тъй като са тренирали заедно. Не знае дали е напускател страната, както и дали е посещавал Сирия. Не е запознат с религията, която изповядва подсъдимия, както и не знае нищо за неговия баща, включително и дали не членува в някаква организация. Пред съдебния състав е заявил, че е виждал снимки на М. А. в социалната мрежа „Фейсбук“, но не и такива, на които същият да е във военно облекло, както и да държи оръжие. Съдебният състав правилно е констатирал противоречие с показанията, които свидетелят е дал в хода на досъдебното производство в частта, в която е заявил, че знае, че подсъдимият М. А. е посещавал баща си в Сирия, където предполага, че се е включвал във военни действия, тъй като А. му е споделял, че работи при баща си, както и че е виждал снимки, на които подсъдимият е с военно облекло и държи оръжие.

Настоящата инстанция приема за правилни съображенията на първата инстанция, с които е кредитирала показанията на този свидетел, дадени в хода на досъдебното производство, въпреки че свидетелят Д. напълно е отрекъл прочетеното, тъй като същите се подкрепят от останалия доказателствен материал, но липсва конкретика относно периода, през който подсъдимия е

пребивавал на територията на Сирия, конкретната дейност, която е упражнявал там, а и самият свидетел е изразил свое предположение пред разследващия орган, че именно подсъдимият се включва във военни действия. Предположения е направил свидетеля, както по отношение на мястото, на което е бил създаден снимковия материал, публикуван в социалните мрежи, така и по отношение на дейността на подсъдимия и неговия баща, заявявайки че имал съмнения с оглед произхода им. Затова следва да бъде споделено становището на СНС /закрит/, че с показанията на този свидетел не може да бъде направен категоричен извод за участието на подсъдимия А. във военни действия на територията на Сирия.

Правилно първоинстанционния съд е кредитирал показанията на свидетеля В. К. относно обстоятелството, че не е констатирано знание за упражнявана противозаконна дейност от страна на подсъдимия А.. Свидетелят единствено е бил запознат с обстоятелството, че бащата на подсъдимия М. А. е със сирийски произход, както и че му е споделял, че е посещавал Сирия, както и Турция. От показанията на този свидетел не се установяват периодите, през които подсъдимият е пътувал до Република Турция и Сирия, както и не знае за целта на тези пътувания. Същият не е виждал снимки на подсъдимия, на които да е облечен във военна униформа, а единствено такива на автомобили, като допълва, че се е снимал дори с автомобила му. Впечатленията му за подсъдимия са за спокоен човек, на когото повече му харесва да живее в България.

Свидетелят С. К. също е сред кръга приятели на подсъдимия А.. Същият е бил запознат с обстоятелството, че бащата на подсъдимия е със сирийски произход, а майка му – с български. Знаел е, че посещава Турция, като предполага, че пътуванията са му били с цел среща с баща му, като не му е споделял да е ходил в Сирия. Свидетелят пред съдебния състав също е изразил предположение, че бащата на подсъдимия е военен, тъй като чувал, както от подсъдимия, така и от техни общи приятели, но не знае дали наистина е така. Свидетелят К. не е разменял снимки във „Фейсбук“ с подсъдимия, както и не е виждал негови клипчена. На основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК съдът е прочел показанията на свидетеля, като е констатирано противоречие относно това, че е виждал клип, на който подсъдимият стреля с пушка по пластмасова туба, както и че му е показвал как кара пикап. При направени коментар свидетелят заявява, че вярно е записано относно клиповете, като уточнява, че по думите на подсъдимия са били направени в Сирия. В проведения разпит в хода на досъдебното производство свидетелят е уточнил, че на коментираните клипове подсъдимият не е бил облечен във военно облекло, както и че подсъдимият му е споделял, че не иска да ходи в Сирия, то трябва, за да вижда баща си. С оглед на направените констатации, настоящата инстанция приема, че с показанията на свидетеля, преценени и с оглед останалия доказателствен материал, не може да бъде направен извод за участие на подсъдимия в инкриминираните деяния, тъй като както от разпита му пред първоинстанционния съдебен състав, така и от разпита му в хода на досъдебното производство, не е уточнен периода, в който подсъдимият А. е

заминал за Турция, както и периодът, в който са направени коментираните клипове. Не може да бъде изяснено каква конкретна дейност, освен посещение на другия му родител, подсъдимият е извършвал на територията на Република Турция или евентуално на територията на Сирия.

От показанията на свидетеля Т. Ф., съпоставен с останалия доказателствен материал, не може да бъде направен извод за съпричастност на подсъдимия към инкриминираната престъпна дейност, за която му е повдигнато обвинение. В показанията си свидетелят с категоричност заявява, че не знае нищо за бащата на подсъдимия, като единствено предполага, че той е сириец, както и че подсъдимият е ходил на гости при него в Турция. Същият не отрича, че двамата са поддържали контакт посредством социалната мрежа „Фейсбук“, но е категоричен, че не е виждал снимки на подсъдимия с военна униформа и оръжие. В съдебно заседание пред първата инстанция е констатирано противоречие относно заявеното от свидетеля, че не е чувал, че бащата на подсъдимия воюва срещу Ислямска държава, поради което и на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 1 от НПК са прочетени неговите показания. Констатираното противоречие според настоящата инстанция не е от съществено значение, тъй като и в разпита си пред органа на досъдебното производство свидетелят е изразил едно свое предположение, основаващо се на слух. В разпита си, както в хода на съдебното следствие, така и на досъдебното производство, свидетелят не сочи за никаква противозаконна дейност, за която може да бъде вменена вина на подсъдимия А..

Свидетелят М. И. в периода 2017-2019 г. работил в заведение за бързо хранене, находящо се в близост до спорното училище в гр. Бургас, където учил подсъдимият А.. В заведението работил заедно с лелята на подсъдимия – свидетелката В. А.. В съдебно заседание свидетелят е споделил, че не е виждал нищо лошо, както от леля му като колега, така и от самия подсъдим. Свидетелят на поставени въпроси е отговорил, че е общувал с подсъдимия посредством социалната мрежа „Фейсбук“, както и когато е отивал да си закупи храна от мястото, където работил. Във „Фейсбук“ е виждал снимки на подсъдимия, но не са били със съдържание, което да му направи впечатление. Свидетелят е знаел, че при посещенията на подсъдимия в Турция, се е виждал с баща си, но не знае дали е ходил и в Сирия по време на престоя си. Единствено от познати е чувал, че баща му е граничар на турско-сирийската граница.

Настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че неправилно първоинстанционния състав се е позовавал на показанията на този свидетел, дадени в хода на досъдебното производство, тъй като с определение от 22.04.2021г. (л. 49 от СП) съдът е отменил определението си за прочитане, като е констатирана идентичност между прочетените такива и дадените в съдебното заседание. Съобразявайки се с тази констатация, въззивният съд намира, че в показанията на този свидетел не се съдържат данни нито за периода, през който подсъдимият е пътувал извън пределите на страната. Относно целта на пътуванията му до Турция и професията на бащата на подсъдимия (въпреки че свидетелят е направил предположение), настоящият състав намира същите за достоверни, доколкото показанията в

тази им част се подкрепят от останалия доказателствен материал.

Свидетелят Д. И. е заявил пред първоинстанционния съдебен състав, че познава подсъдимия, тъй като са учили и тренирали заедно, поради което са били и в приятелски отношения. Същият няма впечатления за семейството на подсъдимия А., както и не е запознат със задграничните му пътувания. В социалната мрежа „Фейсбук“ не е виждал негови публикации. Никога не е влизал в конфликти с момчетата, с които тренира, както и не е проявявал агресия.

Правилно първоинстанционният съд е възприел показанията на свидетеля И. З. като такива, даващи информация относно личността на подсъдимия А.. Свидетелят не е познавал семейството на подсъдимия, като единствено знае, че баща му е със сирийски произход. Също така той няма информация относно упражняваната от бащата на подсъдимия дейност, нито дали изобщо подсъдимият е пътувал до Сирия. Свидетелят споделя, че единствено е виждал снимки на подсъдимия, от които се вижда, че е извън България, както и такива, на които управлява автомобил или пуши наргиле. Споделя, че е виждал и клип, на който шофира автомобил в пустинята, но самият свидетел не е сигурен в коя пустиня и къде се намира. Никога свидетелят и подсъдимият не са имали разговори за Сирия, нито за това, че подсъдимият ще ходи там като войник. Поради изложеното от разпита на този свидетел не може да бъде направен извод, както за обстоятелството, че подсъдимият при престоя си извън България е бил на територията на Сирия, така и че е извършвал някаква противозаконна дейност.

В подкрепа на посочените показания са и тези на свидетеля М. М., който също единствено предполага, че бащата на подсъдимия е със сирийски произход и че същият живее в Сирия. Пред съдебния състав свидетелят е споделил, че не е имал разговори с подсъдимия, при които той да му е споделял за евентуални свои посещения на Сирия, религиозните си възгледи, езиците, които владее, както и за други интереси извън спорта. Впечатленията, които има за подсъдимия са за спокоен човек, не проявяващ агресия, както и такива, че никога не е разполагал с финанси.

Свидетелят В. Ц. също е познат на подсъдимия от тренировките по борба. Относно задграничните пътувания на подсъдимия същият заявява, че са ходили на състезания извън страната, като единствено знае, че са били заедно на екскурзия в Република Турция в курорта Мармарис, като не знае дали преди това е пътувал до Турция и Сирия. Относно снимките, които е виждал на подсъдимия, заявява, че такива е виждал единствено в социалната мрежа „Инстаграм“, но не е имало такива, които да му направят впечатление или на които подсъдимият да носи военна униформа или оръжие. Във връзка с възникнали противоречия в дадените в хода на съдебното следствие показания с тези, дадени в хода на досъдебното производство, съдът на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК е прочел дадените такива пред съдия, от които е видно, че свидетелят е споделил, че е виждал снимка на подсъдимия, на която същият е във военна униформа и носи оръжие. Настоящата инстанция приема становището на първата за правилно, тъй като от една страна, наличието на снимка, на която подсъдимият носи военна униформа и

оръжие само по себе си не може да обоснове реализиране на съставомерната цел, за която е повдигнато обвинение на подсъдимия, а от друга - с показанията на този свидетел се опровергава обвинителната теза, че подсъдимият М. А. е преминал през границата на страната с цел участие в терористична дейност на територията на Сирия на 02.06.2019 г. В подкрепа на показанията на свидетеля е и справка, получена от ГДГП, в която е отразена информация за превозното средство, с което са пътували подсъдимия и свидетеля, така и пътниците, които са пътували.

В подкрепа показанията на този свидетел са и тези, дадени от свидетеля И. Г.. Пред първоинстанционния съдебен състав свидетелят е заявил, че се е запознал с подсъдимия на екскурзия по повод завършването на училище, която се състояла в курорта Мармарис, Република Турция. Същият е споделил, че единствено на проведената екскурзия са имали контакт. Съдът правилно е кредитирал показанията и на този свидетел, прочетени на основание чл. 281, ал. 5, вр. ал. 1, т. 2 от НПК относно периода, през който свидетелят и подсъдимият са пребивавали заедно на територията на Турция, както и че няма познанство със семейството му.

Сред разпитаните от първоинстанционния съд са и свидетелите В. А. – леля на подсъдимия, А. А. – съпруг на свидетелката А. и А. А. Д. – майка на подсъдимия. Настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че показанията на тези свидетели следва да бъдат обсъждани внимателно, тъй като към инкриминирания период същите са живели в едно домакинство с подсъдимия.

В показанията си свидетелката В. А., която е леля на подсъдимия А. и сестра на свидетелката А. А. Д., подробно разказва за семейството на подсъдимия, за пътуванията му извън пределите на България, както и целта на тези пътувания. Същата споделя, че бащата на М. А. е със сирийски произход, както и че същият работи като митничар на турско-сирийската граница. В показанията си е заявила, че не знае А. А. Д. да членува в терористична организация, като след прочитане на показанията, дадени по реда на чл. 223 от НПК, същата е заявила, че при проведения разпит е направила предположение относно дейността на зет си в Сирия, а именно че работи за Свободната сирийска армия, тъй като го е виждала на снимки, на които е облечен във военна униформа.

По отношение на задграничните пътувания на М. А., свидетелката дава показания, че знае за реализирани такива до Република Турция, като един-два пъти е пътувал до Истанбул, за да се среща с роднини, както е и ходил на пазар заедно със съпругът □ – свидетеля А. А.. Дадените показания от свидетелката А. в хода на съдебното следствие в тази насока напълно кореспондират с тези, дадени при проведения разпит пред съдия в хода на досъдебното производство, където същата категорично заявява, че племенникът □ през инкриминирания период не е пътувал до Сирия, а единствено посочва периода, в който семейството на сестра □ живеело там до започване на военните действия.

Във връзка със снимките, които са приложени по делото, свидетелката

А. заявява пред съдебния състав, че ги е виждала, като по-голямата част от тях ги е видяла по телевизията. При разпита си в досъдебното производство същата споделя, че те са направени в период, когато подсъдимият е бил по-малък и едва ли е осъзнавал сериозността на действието си, като ги е публикувал в социалните мрежи.

В подкрепа показанията на свидетелката В. А. са и тези, дадени от нейния съпруг – свидетеля А. А.. Макар и разказът му да е малко по-лаконичен, същият не отрича за съвместното им съжителство, както и че двамата заедно са пътувало до Република Турция. Същият не знае нито подсъдимият М. А., нито неговия баща, да са членували в терористична организация. При констатирано противоречие, СНС /закрит/ е прочел показанията на свидетеля на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, които не съдържат информация за упражнявана противозаконна дейност от страна на подсъдимия, а единствено са наведени твърдения за упражняваната на територията на Сирия такава от страна на бащата на А., които не се поддържат от свидетеля А., тъй като същият е заявил липса на спомен. Поради тези съображения и правилно първоинстанционния съд е заключил, че констатираното противоречие е правно ирелевантно към настоящия казус.

Настоящата инстанция се съгласява с направените изводи от първата такава и по отношение показанията на свидетелката А. А. Д., която е майка на подсъдимия А.. Пред съдебния състав същата подробно е описала причините, поради които се е наложило да напуснат територията на Сирия, както и начина, по който са достигнали до Република България. Акцент в нейните показания е поставен, както върху кадрите, на които подсъдимият е облечен във военно облекло, така и на целта на реализираните пътувания от него. По отношение на военното облекло, същата е заявила, че снимките са направени, когато синът □ е бил по-малък, както и е уточнила, че дори и „5-годишните имали такива“, че това е нормално за държава като Сирия, тъй като са във военно положение. След прочитане на показанията, дадени от свидетелката в хода на досъдебното производство на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 1 от НПК, същата е уточнила, че съпругът □ не е водил сина им на местата, където се провеждат военни операции, а единствено са ходили при негови приятели, за да се снимат. Правилно първоинстанционният съд е кредитирал показанията на свидетелката, дадени в хода на досъдебното производство, като е уточнено, че не може с категоричност да бъде посочено какви действия са извършвали заедно баща и син, а единствено могат да бъдат направени предположения.

Не се спори по делото, че бащата на подсъдимия е със сирийски произход. В тази насока са както показанията на свидетелите А. А. Д., В. А. и А. А., които съжителствали заедно с подсъдимия, но и на свидетелите, които били в приятелския му кръг. Недоказана остава тезата на прокуратурата, че бащата на М. А. е участвал в организации, занимаваща се с терористична дейност на територията на Сирия, както и че той е привлякъл към тази своя дейност своя син. Всяко едно от доказателствата, въз основа на които прокуратурата гради обвинителната теза, почива на предположение, което е останало непроверено в хода на наказателното производство.

С оглед съвкупния анализ на гласните доказателствени средства по делото, несъмнено остава и за настоящата инстанция, че подсъдимият е личност с добри характеристични данни. Относно коментирания в хода на наказателното производство претърпян инцидент от подсъдимия при сбиване с негов съученик, в резултат на който подсъдимият А. бил със счупена челюст и претърпял оперативна намеса, еднопосочни са показанията, както на неговата майка – свидетелката А. А. Д., така и на познатите му – свидетелите М. И., Ш. Д., К. Т., М. М., П. А..

Настоящата инстанция не споделя възраженията на държавното обвинение, че събраните по делото гласни и писмени доказателства подкрепят обвинителната теза. При съвкупния доказателствен анализ не е възможно да бъде направен извод, който по несъмнен начин да обоснове съпричастност на подсъдимия А. към инкриминираната дейност. Както бе посочено, експертните заключения не са оспорени от страните, поради което въззивният състав ги намира за изготвени компетентно и им се доверява. Но с оглед на поставените въпроси и съдържанието на същите, не могат да бъдат опровергани напълно показанията на свидетелите, дадени както в хода на съдебното следствие, така и на досъдебното производство, които са противоречиви, понякога взаимоизключващи се и почиващи на предположения, въпреки че първоинстанционният съд е положил всички необходими усилия за установяване на обективната истина по делото. Законодателят в НПК ясно е очертал правилото, че присъдата не следва нито да почива на предположения, нито да остава съмнения относно съпричастността на едно лице към извършването на престъпление, в случай че бъде постановен осъдителен съдебен акт. Поради тези съображения не може да бъде уважено искането на прокуратурата да бъде дадена вяра на показанията на свидетелите, депозирани в хода на досъдебното производство, тъй като същите са останали непроверени, а по своето естество са неподкрепящи обвинителната теза, в хода на съдебното следствие. Както и първоинстанционният съд е посочил, същите следва да бъдат кредитирани единствено относно снимковия материал, който е бил публикуван в социалните мрежи.

Правилна е преценката на първоинстанционния съд да не кредитира като относими писмени доказателства приобщените към делото справки, изготвени от ДАНС относно характеристиките на терористични организации и групировки, които упражняват дейност на територията на Сирия. Видно от съвкупния анализ на всички писмени и гласни доказателства по делото е, че не може да се направи категоричен извод относно маршрута на подсъдимия на територията на Република Турция, местата, на които е отсядал (с изключение на коментираната екскурзия в курорта Мармарис), както и липсват данни за евентуални преминавания на територията на други гранични на Република Турция държави. Не е доказано по делото, че подсъдимият е предприемал действия по планиране и осъществяване на терористична дейност на територията на Сирия, така че да се направи заключение, че действа от името на някоя от организациите в Сирия, за да се коментират от настоящия състав техните отличителни белези.

Въззивната инстанция споделя становището на СНС /закрит/ по отношение на изготвените ВДС в резултата на експлоатираните СРС, а именно че същите са годни доказателствени средства, но съдържащата се в тях информация не е относима към предмета на доказване по настоящото производство. Действително в един от разговорите се споменава наименованието на Свободната сирийска армия, но от анализа на контекста на водения разговор може да се заключи, че дискусията, която водят участниците в нея, не е във връзка с участието на който и да е член на семейството им (в конкретния случай на подсъдимия А.), а разговорът е свързан с актуалната военна обстановка в Сирия.

Предвид изложеното, изводът на първоинстанционният съд, че по делото не са налични достатъчно доказателства, въз основа на които да може да се обоснове авторство на престъплението по чл. 108а, ал. 6, вр. ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия М. А. А. е правилен, изграден на базата на цялата доказателствена съвкупност.

За да бъде съставомерно деянието по чл. 108а, ал. 6 от НК следва субектът на престъплението да е български гражданин, който е излязъл през границата на страната с цел да участва в престъпление, посочено в разпоредбата на чл. 108а, ал. 1-4 от НК, включително и против друга държава.

По отношение на субекта на престъплението, законодателят поставя специални изисквания, за да може да бъде обоснована съставомерност на деянието по чл. 108а, ал. 6 от НК, а именно – лицето да е български гражданин. Подсъдимия М. А. е с двойно гражданство, а именно – българско и сирийско, за което по делото има приложени справки от органите на МВР. Законодателят е поставил като единствено изискване субектът на престъплението да има българско гражданство, като е без значение дали даденото лице има и друго гражданство. Поради това, настоящият съдебен състав приема, че изискването на НК за специален субект е налице по отношение на повдигнатото на подсъдимия М. А. престъпление.

От обективна страна, законодателят е предвидил като форма на изпълнителното деяние „излезе“, т.е. без значение е дали преминаването на границата на Република България е осъществено през регламентирания за целта места (обособените гранични пунктове) или чрез нарушаване на граничния контрол. В конкретния случай, с оглед приложените по делото справки от ГДГП, подсъдимият М. А. е преминал на територията на Република Турция през ГКПП Малко Търново на 28.08.2017г., на 02.06.2018г., на 26.05.2019 г., на 22.06.2019 г. и на 26.09.2019г., поради което този признак на престъплението, в което е обвинен е налице.

Не е налице обаче втория обективен признак, а именно действията на подсъдимия да са насочени против друга държава. От събраната доказателствена съвкупност, както в хода на съдебното следствие, така и в досъдебната фаза, е видно, че няма категорични данни, въз основа на които да се направи обоснован извод, че подсъдимият М. А. е излязъл през границата на страната, за да отиде именно в Сирия с цел участие в престъпленията, визирани в разпоредбата на чл. 108а, ал. 1-4 от НК, а именно такива по чл. 115

от НК (убийства) и чл. 128 от НК (нанасяне на тежки телесни повреди), както твърди обвинението. Не само, че по делото няма данни подсъдимият да е правил постъпки, насочени към осъществяване на съставомерната цел на територията на Сирия, но няма и такива за това, че същият е бил на територията □ през инкриминирания период. В тази насока са единствено показанията на свидетелите А. А. и свидетелят с идентификационен № 531, чиито показания не са проверени от първоинстанционния съдебен състав чрез способите на НПК, тъй като при отговор на поставените им въпроси, същите са заявили, че не могат да посочат източниците си на информация. Останалите свидетели, които посочват, че подсъдимият е ходил в Сирия, изразяват единствено свои предположения за осъществените пътувания, като са направили лични заключения или въз основа на произхода на бащата на подсъдимия А., или въз основа на слухове.

От субективна страна, законодателят изисква деянието да бъде извършено при форма на вината пряк умисъл. От наличните по делото доказателства по никакъв начин не може да бъде направено заключение, че подсъдимият М. А. е имал намерение да премине през границата на Република България, за да участва в терористични действия, насочен срещу населението на Сирия. Единствено свидетелите А. А. и свидетелят с идентификационен № 531 посочват, че подсъдимият е преминавал турско-сирийската граница, които техни твърдения, както бе посочено, са останали голословни и неподкрепени с други доказателства. От страна на свидетелите П. А. и К. Т. единствено са направени предположения на база лични впечатления, които са придобили чрез виждането в социалните мрежи на снимки, на които подсъдимия позира във военно облекло и с оръжие. От тяхна страна е налице и предположение относно заниманието, което има бащата на подсъдимия А., от където съдят, че е повлиял на сина си за включването му в противозаконни актове на терористични организации. В показанията на свидетелите, сочещи евентуално участие на бащата на подсъдимия А. в терористична организация, не са единодушни в коя точно организация членува.

Не може да бъде прието възражението на прокуратурата, че подсъдимият има съпричастност към терористичната организация Дивизията „Султан Мурад“, тъй като от една страна, настоящият въззивен съдебен състав се съобразява с Регламент 2020/19 на ЕС, от който е видно, че посочената организация не фигурира сред изброените, приети от органите на ЕС за терористични. Подсъдимият М. А. не е и сред изброените лица в Регламента. Въпреки че по делото е налично копие на членска карта на подсъдимия, същата представлява снимка, от която не може да бъде направен извод за нейната истинност и физическа наличност. По делото същата не е иззета и приобщена, поради което остава неизяснен въпроса кога, къде и от кого е издадена. Поради тези съображения въззивната инстанция приема, че не може по безспорен и категоричен начин да бъде направен извод за намерението на подсъдимия да осъществява престъпления, посочени в разпоредбите на чл. 108а, ал. 1-4 от НК на територията на Сирия, респ. да

членува в определена организация.

Поради тези съображения неоснователно е възражението, че подсъдимият, докато е бил непълнолетен, е бил привлечен от баща си – А. А. Д., за когото имало доказателства, че е на висока позиция във въоръжената групировка Дивизията „Султан Мурад” и че е приближен до главнокомандващия, да участва в терористична организация. По делото не са събрани категорични доказателства относно упражнявана дейността от бащата на подсъдимия А. в рамките на терористична организация, тъй като свидетелите, които твърдят за евентуална такава, се основават на слухове и предположения.

Въззивната инстанция споделя изводите на първоинстанционния съд, че с категоричност не може да бъде изведено наличието на специалната съставомерна цел на престъплението, за което е повдигнато обвинение на подсъдимия А., а именно – да извършва престъпления по чл. 108а, ал. 1-4 от НК, в частност – такива по чл. 115 от НК и чл. 128 от НК. И по отношение на този съставомерен признак единствено показанията на свидетелите А. А. и свидетелят с тайна самоличност и с идентификационен № 531 дават категорични данни, но техните показания не се кредитират в пълнота, поради вече изложените причини. Нито един от останалите разпитани свидетели при зададените им въпроси не дават отговори, от които да може да бъде направен извод за евентуални престъпни намерения и цели от страна на подсъдимия. Специалната цел не може да бъде и изведена въз основа на приложения по делото снимков материал, защото на нито един кадър, на който е заснет подсъдимия, той не извършва противозаконна дейност, няма снимки, които да съдържат насилие, а единствено отразяват лица, които са облечени във военно облекло и носят оръжие.

Неясна се явява волята на прокуратурата при изложението на аргументите си във връзка с наличието на съставомерната цел. От една страна, прокурорът навежда твърдения за извършени действия, визирани в разпоредбата на чл. 108а, ал. 1-4 от НК, а от друга – твърди, че не е необходимо да е постигната целта, за да бъде осъществен състава на престъплението по чл. 108а, ал. 6 от НК. Действително престъпление по чл. 108а, ал. 6 от НК е формално и законодателят не изисква постигането на визираната цел. Но прокуратурата, твърдейки, че подсъдимият е участвал в конкретни действия по повод постигане на поставената цел, което поставя под съмнение за правилността на квалификацията за повдигнатото обвинение.

При оскъдната доказателствена съвкупност и изчерпаните способности за събиране на други доказателства, може да се изгради предположение досежно участието на подсъдимия в инкриминираните деяния, да се допусне напълно произволен механизъм относно начина на тяхното извършване, но не и да се изведат еднозначни и категорични изводи в такава насока. Въз основа на така събраните доказателства, въззивният състав счита, че в случая е възможно да бъдат построени и други различни версии от описаната в обвинителния акт и такъв извод е конкретен, обусловен от доказателствената маса по делото, а не абстрактен. Щом се очертава повече от един фактически извод досежно

деянието, механизма и авторството му, то тогава фактите не са установени несъмнено и категорично, а са налице предположения. Изводите на съда по отношение на ангажирането на наказателна отговорност обаче не могат да бъдат основани и да почиват на такива предположения, а още по-малко базирани на единствените доказателствени източници- разпит на св. А. А.-служител на ДАНС и на св. с тайна самоличност, които доказателства по своето съдържание не са от естеството на очевидци или свидетели, които имат преки и непосредствени впечатления за действията на подсъдимото лице.

Първоинстанционният съд не се е произнесъл по въпроса с веществените доказателства, поради което следва да стори това допълнително в производство по чл. 306, ал. 1 от НПК.

Според настоящата инстанция първоинстанционният съд правилно е приложил разпоредбата на чл. 190, ал. 1 от НПК, като е възложил направените в наказателното производство разноси за сметка на държавата предвид постановената присъда.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Апелативен съд – София

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда от 14.01.2022 г. по НОХД № 322/2021 г. по описа на Специализиран наказателен съд /закрит/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране пред ВКС на Република България в 15-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____